

har kunnet give den ærede Ordfører Anledning til at sige Thinget, at jeg har været borte en Tid. Jeg veed, at det holder det ærede Medlem saa meget af. Jeg takker ham derfor; han har gjort Brug deraf tidligere, og han vil vel igjen gjøre det enhver mulig Leilighed. Jeg skal ogsaa gjøre mig Umage for at holde Taler over, naar han er borte. Jeg mindes, at for ikke ret længe siden — jeg tror endog, det var ved første Behandling af denne Sag — favnede vi det ærede Medlem. Hvad der den Gang kaldte ham bort herfra, det veed jeg ikke, det bliver ikke min Sag, det maa blive det ærede Medlems Sag. Men det kan gaa lige op med min Fraværelse, naar vi se paa Resultatet. Thi jeg vil spørge: Hvad har Hæruddvalget bestilt, hvorved min Fraværelse skulde være bleven savnet? Er dette Forslag hele Frugten af Hæruddvalgets Arbejde? Mit Navn er jo kommet med i Betænkningen paa lovlig Maade; altsaa kan der ingen Bebreidelse ramme mig i saa Henseende. Vil det ærede Medlem hjælpe mig til at revidere Hærløven saaledes, at Udgifterne kunne blive indskrænkede til det Halve, skal jeg love ham at blive til Pinte, som man siger. Hvorledes det ærede Medlem kan finde det passende at træde op og bebreide mig, at jeg har været med til at stemme for tidligere Forslag om Millioner til ekstraordinære Udgifter eller andre Udgifter, forstaar jeg ikke, efter som vi have bestaaende Love, Hærs- og Sværnslove, hvori disse Udgifter ere begrundede. Vil det ærede Medlem ikke sige mig, hvorledes jeg skulde bære mig ad, naar jeg overhovedet vilde optræde som en fornuftig Mand, med at sige Nei til Udgifter paa Finantsloven, som absolut maa til i Genhold til en bestaaende Lov. Hvorledes det ærede Medlem kan kalde mine Ønsker sangviniske, fordi jeg har efter andet paa Finantsloven har stemt for Udgifter, der ere Følger af en bestaaende Lov, det forstaar jeg ikke. Vil det ærede Medlem være med til at reformere vore Hærløve, saaledes at man kan naae det, jeg anser for at være ønskeligt, saa vil han gaa en forstandig og praktisk Vej, og det ærede Medlem kan være overbevist om, at Størstedelen af Befolkningen vil være ham og Enhver, der vil gjøre det, taknemlig derfor. Men, desværre! i den Henseende har det ærede Medlem Intet gjort. Har han gjort Noget, da har det været, at han har hjulpet til, at man er kommen videre og videre ind paa den Bane, at give Mere og Mere ud til Hærvæsenet, saa at man, som han selv har sagt idag, er kommen til 21 Millioner Rr. om Aaret. Men jeg vil bede ham om yderligere Oplysning om, hvorledes jeg fornuftigvis skulde kunne have stillet mig anderledes, end jeg har, efter som vi have de bestaaende Love om disse Udgifter. Naar de ikke vare tilstede, kunde jeg forstaa hans Bebreidelse. Men vil det ærede Medlem vise mig et eneste Forslag om ekstraordinære Udgifter, som jeg ikke har været med til at gjøre

Modstand imod? Saadanne Forslag er jeg til enhver Tid Modstander af, ogsaa naar de fremfattes af det ærede Medlem. Naar der er Tale om af politiske Grunde at negte Dette eller Vint paa en eller anden Lov, som det kan behage det ærede Medlem at stille op, kan jeg vel tillade mig af og til at være af en anden Mening end han, og det har jeg Lov til. Om det ærede Medlem eller jeg har været paa den rette Side i saadanne Spørgsmaal, skulle Andre dømme om; men Bebreidelser af den Art, som det ærede Medlem har fremsat idag, er jeg berettiget til at afvise som aldeles ubesjædede.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Overfor den ærede Ordfører, der ønskede, at jeg skulde gaa tilbage ogsaa fra Krigstid, som han udtrykte sig, skal jeg kun bemærke, at jeg ikke tror, at det er nødvendigt. Thi der staar, som det gjentagne Gange er nævnt, i § 22 i Loven af 1868, at disse af Skibsejerne paa et Orlogstogt udnævnte Underofficerer af 2den Klasse saavel som Skipperne, der have gjort et Orlogstogt, og Styrmand, der have gjort to Orlogstogter, kunne ikke udsendes uden som Befalingsmænd. Det, mener jeg, er tilstrækkeligt til at tydeliggjøre, at disse Folk ville blive benyttede i Tilfælde af Krigsberedskab. Sluttelig skal jeg endnu en Gang fraraade det ærede Thing at følge Flertallet, idet jeg i dets Forslag ser en Bestræbelse for fremdeles at gjøre Forsøg med stykkevis Reformen af disse Love. Naar Ordføreren og Ministeren kunne enes om saadanne Forslag, og det efter den ærede Ordførers Udtalelse skal være gode Forslag, da ser jeg ikke noget Punkt, hvor der vil være Grund til at standse.

Ordføreren (Berg): Ja, men jeg stemmer ikke efter, hvad det ærede Medlem (N. Jensen, Standerborg Amts 2den Valgkreds) ser, der er Grund til eller ikke. Jeg vil blot gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han maa forlade sin § 22 i Krigstid. Om Togt tales kun i Fredstid. Han maa henvende sig til § 38, hvor det hedder: „Dog er det tilladt, at, ligesom Menige og Underofficerer kunne forfremmes til Reservelieutenanter, saaledes kunne ogsaa Menige og Underofficerer af 2den Klasse strax forfremmes til Sekondlieutenanter, Underofficerer af 1ste Klasse og Reservelieutenanter til Premierlieutenanter“. Der har det ærede Medlem Reglen for Forfremmelse i Krigstid. Overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjar) skal jeg ikke komme ind paa hans sidste Udtalelser; det ligger jo noget fjernt fra den foreliggende Sag. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem blev noget ilde berørt ved, at han ikke, som han troede, fik Lov til at træde op her som min Underviser i et